

Medzinárodný putovný festival

PARS POETRY 2017

Modra – Banská Bystrica – Kremnica – Zvolen - Bratislava

Od 14 do 16 novembra 2017

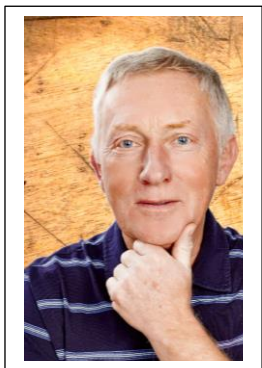
Medzinárodný putovný festival **PARS POETRY 2017**

Modra – Banská Bystrica – Kremnica – Zvolen - Bratislava

Od 14 do 16 novembra 2017

Vydané s podporou mesta Zvolen

Alois Marhoul (český básník)

Vyučený kuchař, absolvent Střední hotelové školy v Mariánských Lázních. Je členem Obce spisovatelů ČR, členem Českého centra Mezinárodního PEN klubu. Získal mnohá ocenění, mimo jiné: čestné uznání (1974) a druhé místo (1992) v soutěži Šrámkova Sobotka, dvě třetí místa v celostátní soutěži Mladé literární Louny (1976, 1978). V roce 2013 byl zařazen do životopisné encyklopedie Hubners: Who is Who v České republice a v roce 2014 byl zařazen do digitální knihovny

básníků 185 zemí všech dob: POETAS SIGLO XXI ANTOLOGIA DE POESIA + 12 000 POETAS de 185 PAISES (EDITIR: Fernando Sanchez). Od roku 2008 uděluje Mobilovu cenu za poezii. Vydal 13 básnických sbírek. Je členom OZ PARS ARTEM.

Otec mé manželky

byl elektrikář
malého vzrůstu
Asi proto
se specializoval
na vysoké napětí
Řeklo by se:
Za každého počasí
musel do služby
Ale to není pravda
Vysoké napětí přestane fungovat
pouze za bouřky větru mrazu
průtrži mračen a sněhové vánici
Tehdy šel do služby
A když se vrátil k rodině
celý promrzlý a promáčený
rozžehl petrolejku
Elektřinu neměli

Přece si nebude nosit
práci domů!

Tam na Zemi

(manželce a všem ostatním)

Stárneme spolu Marná sláva
Život se řítí kupředu
A zpoza rohu na nás mává
ta v černém Tak mě následuj

řve My zatím hluší K ní zády
si užíváme mejdan Sen
Pod známým heslem: Teď a tady
Než vyvede mě Anděl ven

Pak se jen zeptá kámoš z nebe:
Co nechali jste po sobě?
Mezi lidmi Tam na zemi

Možná že kredit Možná debet
A malá svíčka na hrobě
spojí mě s vámi Se všemi

Juraj Kuniak

Elektroinžinier z ČVUT v Prahe, riadi vydavateľstvo Skalná ruža. Debutoval zbierkou básní Premietanie na viečka (1983, Cena Ivana Kraska). Vydal do 20 kníh poézie a prózy, v tom básnická zbierka Za mestom (2015, Cena Klubu nezávislých spisovateľov) a výtvarná monografia Mystérium krajiny (spoluautor Ján Kudlička, 2008, prémia LF). Preložil Spev o mne W. Whitmana (2013, prémia LF).

Gotická madona

V záhrade šantia deti, lopty sa im vracajú,
keď ich vyhadzujú do svahu.
Dom je zaplavený denným svetlom. Napoludnie
v čase letného slnovratu v ňom ožíva
drevená socha: Slnko
cez okno v strope dosiahne na jej tvár
s pokojným, podmanivým výrazom.

Rozkvitajú v nej
biele, ružové a červené oleandre.
Úžas vyklenul ľavé obočie
vyššie ako pravé, pohľad zastal
na polceste medzi anjelom a netvorom.

Odsekli jej ruky s dieťaťom, odsekli jej vlasy,
zostala iba šťihlosť tvarov smerujúca nahor.
Strom plný okien šumí,
krásu neživí vysvetľovanie,
mystérium nemá loptu ani deti, stačí si samo.

Snežná madona

Nehlučná práca padajúceho snehu hromadí pokoj.
Líška má smelosť priblížiť sa, bieloba
ŕa chce stratiť. Nesmieš si zúfať,
medzi udalosťami musí byť niť, tvoja tvár
si ŕa nájde, len nie na tom mieste,
kam pozrieť sa znamená skamenieť.

Na strome dozrievajú plody, sú to okná,
zjavujú sa v nich duše v podobe zvierat,
rastlín a vtákov: splašený kôň
v skalnej rozsadline,
kvet asfodel z čeľade ľaliovité,
čo kvitne pri hudbe púšťa.

Murárik červenokrídly urobí v letku salto,
aby sa dostal do skrytej štrbiny s hniezdom.
Albatros letí v ústrety horizontu
a nenechá sa pomýliť tým, že nekonečný
horizont je prázdny.

Maroš M. Bančej

Vyštudoval Chemicko-technologickú fakultu a prešiel viacerými povolaniami. Okrem iného je niekoľkonásobným šéfredaktorom, napríklad časopisu pre mladú literatúru a umenie *Dotyky* (1990 -1999) a v Slovenskom rozhlase umeleckého okruhu *Rádio Devín* (1999-2007). Pomedzi to kontinuálne pôsobil a pôsobí ako kultúrny publicista, píše piesňové texty, scenáre, a pripravuje televízne projekty. Časopisecky debutoval, keď mal šesťnásť rokov, knižne trojzbierekom poézie *Výstrel z*

motyky (1990) spolu s Jožkom Urbanom a Jankom Litvákom. Nasledovala básnická zbierka *Príliš tesná koža* (1995), kniha fejtónov a úletov *Klebety a fakty* (1997), básnická zbierka *Vampiriáda* (1998) a biografická kniha o Jožovi Urbanovi *Zúrivo nežne svoj* (2011) a zbierka *Opičí cirkus* (2017). Žije a tvorí v Bratislave. Je členom OZ PARS ARTEM.

Posledný valčík pre Maleu

Spiš
Pevne
Ako
Smrť
Ch. Morgenstern

Diskrétno posielam Maleu po víno,
letmo sa dotýkam zvyškov jej šiat.
Myšlienky z pavučín uletia komínom,
čas hľadá okolo, sám majster kat.

Diskrétno posielam Maleu po víno.
Necudne mlčí, na všetkom je prach.
Záhonom durmanu brodí sa pomimo
pár tieňov neznámych, tak ako v snách.

Tak prečo nevstaneš? Hrozí nám oslava!
Hlina je studená a chce to žúr...
Malea mlčí a ako vždy nevstáva.

Psie víno obrastá cmiterný múr...

(Vampiriáda, 1999)

Dnes večer

(Neznalosť snívania neospravedlňuje...)

Na polceste
medzi nebom a blázincom
počítam gombíky na kabáte
Príde?
Nepríde?
Je tma a prší
v bránach sa schovávajú
normálni ľudia
Kde sú moje čarodejnice?
Moji upíri,
démoni s prstom na krčnej tepne?
Hlava je včelín
A ten je bez kráľovnej
len drevená krabica
plná mŕtvych krídel
Budem musieť zmeniť ulicu
dom
číslo
meno mesto zviera vec
Iba tak sa vrátim tam
kde som doma

Bea Svetlíková

Študovala na Zdravotníckej škole v Rožňave. Býva v Slavošovciach. Mala ocenené básne v literárnych súťažiach Poetická Ľubovňa a Cena Andreja Chudobu v Pukanci. Okrem písania poézie je členkou folklórneho súboru Dubina v Rožňave. Je členkou OZ Pars Artem.

Ticho za odchádzajúcim letom
roztvára farebný dáždňik
prší nám víno.
V jeho záplave
strácame dych
aj slová.

Prekresľuje sny.

Šumíme s lístím
vietor nafúkal farby
do nášho ticha.

. . .

Už padajú vlasy
nášmu vzťahu
zhnedli sme
padáme na dno,
žlto-červené
sú už iba spomienky.

Naša loď už mrzne
pod mostom
kde sme zanechali
stopy dotykov
v kamenných objatiach.

Je čas vytriahnuť
potápajúci sen na breh
kým nezamrzeme pre všetkých.

Benjamín Škrekó

Vyštudoval FFUK v Bratislave, pracoval ako novinár. Slovenský rozhlas a divadlá mu uviedli rad hier, v roku 2002 vyhral celoštátnu súťaž Poviedka LCA Levice, v roku 2009 zvíťazil v súťaži Literárneho fondu na pôvodný divadelný a rozhlasový text s komédiou Parva Roma, a je držiteľom ďalších cien. Vydal básnické zbierky, Babie telo, Sonety pre Trnavu a Ja som nespál. Je členom rady PZ PARS ARTEM.

Zábava

Neslušne nazerám s hviezdami do komína,
čo ak mi ohlási zásadnú zmenu dym.
Drozd pískne svitanie, tma sa už nebu míňa,
ja sa však zabávam, ešte sa nenudím.

V peci dní cestička, lenivý pohyb davu,
dvojice, kočiare, rozmarné konope.
Žena sa usmieva, chôdzu má kolísavú,
muž dlaňou načúva bábu, či neklope.

Ako tma krajinu, tak halí mesto pokoj.
Boh do mňa dobiezda, koľko chcem ešte rokov;
on, ktorý hodinky jediný nenoší.

Len keď ma donúti, aby som si už ľahol,
vyletí z komína iskra a padá nahor,
vyššie a vyššie, až plačúcim na nosy.

Navlas tak

Nebo si vyčesáva oblaky
mestom ako naveženou kefou.
Po chvíli už iba sem-tam vlások,

tie kučeravé anjelské,
dlhý sivý šéfov.

Deň si naň ako na vešiak
slnko zavesí,
obeháva staré známe adresy,
posvieti si na balkóny
nazrie do spálni:
Dávaj, synku, sem ten sen,
toto jedno neznesiem...

A ja sa smejem
ešte vždy kúsok ostal mi
pod viečkami:
tvoje pohladenie.

Deň je.
Krásny, vyzvonený, trnavský.
Vstávaj už aj ty milá,
vyčesať sa od lásky
a nechaj mi na hrebeni
jeden striebrosivý vlas.

Zavesím si naň
zlaté slnko
na oblohe v nás.

Dimana Ivanová (bulharská poetka)

Vyštudovala slovanské filológie na Sofijskej univerzite, ako vedľajší odbor francúzsku filológiu. V Sofii jej vyšli básnické zbierky Pokana za bašta (Pozvanie pre otca, vyd. Ergo, 2012) a Azbuka na želanijata (Abeceda túžob, vyd. Scalano, 2016). Básne jej preložili do angličtiny, francúzštiny, češtiny, španielčiny, slovenčiny, ruštiny, rumunčiny, macedónčiny a arabčiny. České centrum v Sofii jej dva razy udelilo cenu Grigora Lenkova za jej preklady poézie a prózy českých a slovenských autorov.

Je členkou OZ PARS ARTEM.

Sugescia

Rieka Dunaj nie jen obyčajná rieka. Je ako more.
Moje slovenské more, do ktorého som sa zaľúbila a prijala ho
ako more môjho detstva. More je tajomstvo podoby, života.
Kto toto tajomstvo odhalí? kladiem si otázku, ako si ju položil v
jednom svojom verši slovenský básnik Milan Rúfus.
Veľká je sugescia vôd.

Želanie

Prenasleduje ma
po strmých svahoch,
do hlbokých vôd,
preniká do mojich snov.
Prenasleduje ma, šeptá,
Zahaľuje ma do vlasov –
smutný verš.
Pokúšam sa uniknúť,
ale cesta je uzatvorená.

Ľubomíra Miháliková, rod. Bibzová

Vyštudovala FFUK v Bratislave, kde ukončila odbor slovenský jazyk literatúra a estetická výchova, ďalej absolvovala povysokoškolské štúdium v odbore estetika na Moskovskej štátnej univerzite. Debutovala zbierkou básní Erotikoník, v roku 2000 vydala zbierku Archetypy lásky, v roku 2012 básnickú zbierku Modranské prelúdiá, v roku 2014 básnickú zbierku Osamilosť, v roku 2017 zbierku Kvitnúca

oskoruša. Je členkou OZ PARS ARTEM.

Kozička človek v jednej izbičke

Krajina je krajec chleba
Horička kôrka tvrdá
zapíja slanou vodou
Bledá. Ťažký taký chlebiček

Kozička človek v jednej izbičke
Kde varil hojdal kolísal
vyhľadal riečky kľukaté
a tam miloval

Idú cesty k milej
od seba k sebe krojené
krajec chleba aj kúsok zeme

rozdolí človek kozička
zrelé aj nezrelé jablčka
chlapský krok

a krajina nikoho nehýčka
kľukatá ľudská cestička

Mame

Znova si zobrat od mamy
Z úrody . Zo záhrady.
Kam tvoje ruky siahajú môj Pane
kto dal rozkvitnuté dlane mame?

Stále je čosi treba. Pozbierať rozsypané.
Margaréty ruže rozvoňané
a ruky nestačia
na silu objatia mame

Zrak vylepší srdce
Zapláta roztrhané

Ján Tazberík

Dosiaľ vydal šesť básnických zbierok. Debutoval básnickou zbierkou *Pramene svetla* (1977), ďalej vydal zbierky *Rozpätie jasu* (1983 – odmenená prémieu Literárneho fondu), *Interpunkcia svetla* (1990), *Spod hladiny kameňa* (2012), *Spodný bod svetla* (2014), ktorá získala výročnú cenu Spolku slovenských spisovateľov a výročnú prémieu Literárneho fondu, *Svetlo a iné stroje* (2016 - výročná prémieu Literárneho fondu). Básne mal preložené do nemčiny, poľštiny, ruštiny,

srbčiny. Je zakladajúcim členom OZ PARS ARTEM.

Podunajská elégia

Písanie je možno len zabúdanie. Hoci na konci príbehu budem mať na mysli len jednu konkrétnu predstavu zabúdania, jeden obraz: dievča, ktoré som kedysi miloval, stojí na brehu rieky, porciuje ryby. Nožom začína pri chrbtovej plutve, potom pokračuje k rebrám. Vedie rez smerom k chvostu, okolo krv a sliz. Tesne pri chrbtici rozdelí rybu pozdĺžne na dve časti. Rebrové kosti sa uvoľnia, vytiahnu. Ale ak trochu odbočím, nebol by problém zobraziť aj rybiu tlamu, ponornú riekku ryby, nevykazuje to však súvislosť. Priamo pod klenbou úst sa za zubami valí voda, tečie krv. A pripravené sú aj iné porcie lásky. Hoci potom to všetko napíšem nanovo – dievčenská tvár je ako rybárska sieť. Niektoré oká zostanú potrhané, ryby sa vymrštia zo siete úsmevu, začnú trepoť plutvičkami na ružovkastých brehoch tela. A rozpíšem sa aj o vzdušných odľahčených prstoch s rybími kosťami, ktorými ich hľadala. Hľadanie sa postupne menilo, lebo obraz bolo potrebné nechať pôsobiť ako dávnu bolesť. Nič neuzatvárať. A s bolesťou rátať ryby, ktoré sa stratili. Bolesť by mala mať svoju váhu v tom zabúdaní –

Nijaká láska, porciovanie áno.

Lekcia z estetiky

Hovorím, myši sú téma moderného umenia; Henri Michaux. Tak o tom hovorím, utekám s nimi a predstavujem si to aj inak: mus musculus; milenka, labka, hryzáky;

a neviem, či ide o správne miesta kam utekám. (Dajte predo mňa pascu, možno o pascu ide!). A budem myslieť vážne tú predsmrtnú lekciiu z estetiky. Náhlivo sa skrútim do rovnakej línie ako zem, vlhkosť, diera.

Ľuboš Juruš

Poézii a písaniu sa venuje od roku 2012. Jeho veľkou vášňou je aj fotografovanie. Fotografie často používa ako predlohu k básni, akúsi inšpiráciu. Doteraz nikde okrem FB nepublikoval a nevydal ani žiadnu zbierku. Je člen OZ Pars Artem.

Na nule

nemá zmysel písať básne
keď neľúbiš, nežiješ, neklaješ
v kútiku duše tajná, milovaná
nezostane bez veršov nikdy sama

načo trepať dve na tri
či perom škriabať po papieri
načo si trhať vlasy šedivé
láska je všade, okolo aj v nás
načo si lámať kosti rečami pri pive
ako kat, načo keď nechceš mať rád

nenávisť a zloba, čo opantáva pudy
verše na bolesť bytia mení
bez nich je každý posledný
a Ty večne druhý
súdiac podľa počasia
bez možnosti zmeny

nemá zmysel pochybovať
o šťastí, keď sa rado smeje
nemá zmysel naháňať prázdne dni
ony vedia, ktorý je posledný
ony sú všetkým, aj ničím

nemá zmysel byť malým, ničím
plávať pred seba horkosť
nadúvať ego na doraz
a potom opäť, a ešte raz

lásku si strážme, ako oko sokol
vo veršoch by som milovať mohol
a predsa, báseň nestačí na život plný
keď v hrudi bije srdce
život nie je prázdny, do plna sa plní
a na srdci škrvny, machule
po rozliatom tuši z kalamára

a zase sme na nule

Keby bolo všetko

ako vtedy

sparné leto hriala láska
občas sme ju do jazera hodili
nech ukáže, či vie plávať
veru, riadne nás tam vyzvrtala,
pamätáš?

keby bolo všetko
ako vtedy
ale čas nám všetko spočítal
zvláštne
s tým som vôbec nerátal

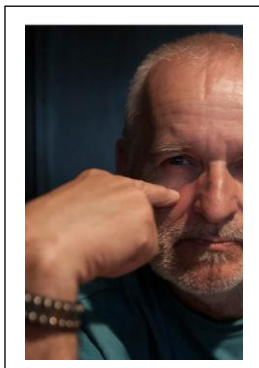
patrilo nám celé leto
(ešte aj to babie)
kvety, vôňa, dotyky
a potom dlhé pohľady
aj slnko
čo jemne tvár pohladí
svet bol iba náš

a on bežár na revanš
vzal si Teba do zálohy
aby som mu neutiekol

keby bolo všetko
ako vtedy
nechcel by som celý svet
len s Tebou ruka v ruke
aspoň stokrát
môcť ho obletieť
spoznať všetky túžby, vášne
čo láska v srdci zažne
(to vravím vážne)

a potom poručeno Pánu
žiaden obchod, biznis
ani bankové prevody
bez krytia
čakajúc, že ma pri nich chytia
nič z toho mi za to nestojí

keby bolo všetko
ako vtedy
a boli by sme svoji

Miroslav Dávid

Textár a básnik. Pseudonym: Moddivari a River Salome, Grco Holub, PrD. Riveros, Moddi, Ya Yas a HaHa (Hastalavista Hallelujah). Texty: 15 albumov s rôznožánrovými skupinami ako AC+, Reel a Einleitungszeit Poézia: Zbierky - Rogalo, veľryba a Kristus Pán (TRIO Publishing, marec 2017), Detox (VIUSS-Silvia Hodálová, október 2017), S Malinami Nastoknutými Na Prstoch (Magna Publishing, december 2017). Je členom OZ PARS ARTEM.

Ako som sa dal na poéziu

Ja pravoverný rocker
Vychovaný v soc-prc stoke
Čo sa však vo svojej absolútnej nezávislosti
Na akejkoľvek inštitúcii alebo filozofii
Najradšej strmhlav v nekonečnom psychedelickom opare
Oddával pravde a láske
S prítulnými labuťami bez zábran
Až po legendárne undergroundové peklo
Kde z halucinogénnych opijátov vyrábali malí zelení diablici mok
Ktorý pomáhal všetkým strateným
Zabudnúť
Na šialenstvo
Na problémy so svetom
S podstatou bytia
Na zlo a ťažké čierne mraky
Nemilosrdnú smrť
Uniformitu
Absurdnosť
Ako i na nudu
Či každodennú všednosť
Proste na život a jeho poker
Ja pravoverný rocker
Som zaklopal raz na nebeskú bránu
S prosbou k Pánu Bohu

O zmilovanie
A malú láskavosť
Klačiac pred ním
Z náhlej pochmurnej beznádeje
Až na samom dne

Aby mi otvoril
Tú poetickú čakru

Nech i moje slová
Môžu horieť vo vašich srdciach
Ako pochodne

Ja a moja gitara

Iba moja gitara
Dovolí mi hocičo
V smršti mojich nálad a zlých
Dní, keď sú fakt o ničom
Iba moja gitara
Má struny tak horúce
Že cítim, čo ju štve i bázli
Až to chytá za srdce
Iba moja gitara
Ak ju hladím, jak ty dráždi ma
Ach, páni ctihodní i grázli
Preto spievam
A vždy hrám

S ňou vám všetkým
Každý krát

O láske a o jej zmysloch
O živote tiež tak isto
O nádeji s dušou čistou
Optimistom, pesimistom
Hviezdam, čo sa rozsvietia
O pravde, čo býva hmlistou
O smrti, čo je tak blízko
A o smutných gitaristoch

Rozladených zo sveta
O láske a o jej zmysloch
O mne i tebe. I tú s Kristom
Čo je naj. A vždy tou istou
Aj pre bláznov
Jak som ja
Ktorých vraj už nie je ani tristo
Stále posvätná

I dnes ti ju posielam

Miroslav Huptych (český básník)

Básník, aforista, výtvarník a arteterapeut. Řadu let pracoval jako terapeut na Krizovém centru RIAPS, na Lince důvěry a v komunitě Magdaléna pro léčbu drogově závislých. Od roku 2003 je ve svobodném povolání. Vydal 6 básnických sbírek a knížku aforismů *Hodinky s ohňostrojem*. Jako editor připravil řadu knih, například *Kdo pije vlčí mlíko aneb Jak se léčilo za starodávna* nebo *Černá slepice aneb jak*

se líhne bazaliček, který štěstí do domu přináší. Jeho verše byly přeloženy do mnoha evropských jazyků a byly publikovány v několika básnických antologiích, které reprezentují českou poezii v zahraničí.

Daruj mi let

a pozornou všímavost ke všemu

co jsi vytvořil

Věnuj mi dobrý protivítr

i jiná protivěnství

kteřá mi poskytnou srdatost a kuráž

abych již nepochyboval

že tětivou tvého luku je moje samota

a cílem nekonečná svoboda

Cíl přitahuje směrovky

jako mršina masařky

Cíl může být vypasený

na rozkvetlých maceškách

nebo vychrtlý jako Diogenova koza

Nepoučil jsem se v knihovnách

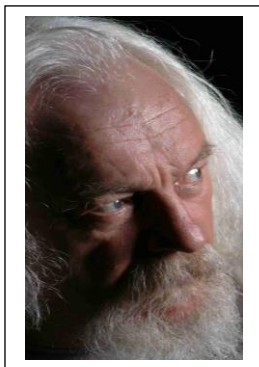
jak nabírat odvahu z hrdinských eposů

Nepoučil jsem se na cestách

jak rozhánět rozcestníkem chmury z neznáma

Až tma obejmě mou hlavu
nechám se vést smíchem Ofélie
a zpěvem šílené Viktorky

Pak budu mít naději
že třeba i poslepu najdu ráj srdce

Miroslav Kapusta

Narodil sa v Tepličke nad Váhom a od roku 1975 žije a pôsobí v Banskej Bystrici. Je členom Spolku slovenských spisovateľov a zároveň aj literárneho klubu Litera 2, pri Štátnej vedeckej knižnici, jej literárneho a hudobného múzea v Banskej Bystrici. Realizuje sa najmä tvorbou poézie, aforizmov, sentencií, ale i epigramov a haiku. Patrí k organizátorom kultúrno-spoločenského života v Banskej Bystrici a cez projekt Ars Poetica Neosoliensis sa zaradil k propagátorom poézie už nielen v jej regióne.

Má na konte osem kníh. Z toho je 5 zbierok poézie /Tŕne a lupene, Iný už nebudem, Nulová gravitácia, Raz budú aj svätí z neba padať, Mŕtvym rybám na dne nesvietia/, kniha aforizmov /Všetko je Aforizium/, kniha poviedok /Štepený čertom/ a kniha pre deti /Verše odomknuté husľovým kľúčom/. Je členom OZ PARS ARTEM.

Predvíkendové predstieranie pokoja

Ešte svietia v твоjich očiach moje galaxie
ale keď privrieš viečka v nespánku
a v lone zložíš dlane
vtedy mi je úzko
ako pod blúzkou tvojemu dychu
zo samoty
v priestore kde sa nám už život vydýchal

Viem
raz budem pykať ako blázon
keď pýcha nechá utíct svojho soka
mňa a pokoru
láskou čo som doma zamkol
a za zvon sa skryje moje prázdno
ktoré každým ránom zaznie odznova
svojim "Show must go on, show must go on...!"
Občas sa vyberieme zlým smerom na správne miesto
a krok ku ktorému sa ďalší uchýli
príde náhle

tak ako túžba na sex – 5 minút po dvanástej
ale nie doma
a to ma desí!

Ani neviem kde som ťa nechal
a možno si ma iba ty stratila v tom zhone
preľudnená ako človek
hľadiaci si tam kdesi len to svoje...

Veď svet predsa nekončí na obohratej platni
a ja sa nechcem ironicky smiať smrti do tváre
keď podíde ako nesmelá nevesta
lebo ja si ju raz chcem zaslúžiť
nie však už odo dnes túžiť po nej
vymódenej v svadobných šatách od Chárona

To zatúlané zabúdanie sa
ma raz zničí
a ty iba ticho kričíš v pohľade
keď si pred polnocou otváram dvere
akoby som nikdy neodišiel...

Optimistické stretnutia na vertikálnej úrovni

Vedeli ste že
ani milovať blížneho nie je všetko...?

Čakať na také stretnutie s niektorými
na to by ste potrebovali aspoň pollitrový Red Bull
10 čiernych káv
alebo aspoň za oktávu božskej trpezlivosti

Ja si vystačím s bohovou zlosťou!

Ľudia sú ti totiž schopní sľúbiť čokoľvek
najčastejšie – že prídu!
I do hrnca nazrieť
na drink do Euroshopingu
do divadla
na koncert či do kina

takí čudní Elfovia i Hobbiti
schopní sa hneď vyzliecť a vliezť ti do mysle
do srdca
ale i do – kamkoľvek...
a keď nie

žily im to netrhá
skôr mne sa z toho nie raz krvou pečatí pečeň
takým malým rock 'n' rollom
ktorý sa vždy dá vytušiť
lebo veď na tejto planéte sa inak chytá do siete
tak ako v slove sa slabšia pravda silnejšou zabíja
a tak sa utešujem tým
že tí čo neprišli
asi tam ani vôbec nemali byť – vyť s vlkom...

Ďalej sa živým dôverou k iným veľrybám
v piatky trinásteho poverčivým v kalendároch prevraciam listy
tvárim sa istý si sám sebou
a že ten o ktorom v daný moment nič neviem
mi ani nechýba

Iba ja som každý deň rovnaký – nie iný
s niekým si sadnem hneď
s iným mi stačí len tak postáť
ale ak mi príde s niekým si i ľahnúť
tak tú sa už naozaj oplatí – aj bozkať!

Ondrej Kalamár

Básnik, glosátor, aforista. Vydal zbierky básní *Bezdotyková fáza času* (1995), *Moje potichu* (2011), *Vstup na vlastné bezpečie* (2016), zbierky aforizmov *O.K.mihy* (2012), *Vypadnuté z o.k.* (2013), *O.kom o.čom* (2015), *Od O.K. do booka* (2017), prózu *Pivo u Chárona /s Jožom Urbanom/* (2014). Píše glosy pre Rádio Regina BB. Je zakladajúci člen a predseda OZ PARS ARTEM.

Si

moja šálka kávy

Horká, napenená, horúca a
nenecháš ma zaspať

Dlho som ťa hľadal
v bludiskách z pavučín
ktoré som sám uplietol
kým si si ma našla
a mohol som ťa hladkať
na intímnych miestach

Napríklad
na lúke
na lodi, či na kométe
ktorá má chvost drzo

vpredu

A tým si iná
ako všetky ostatné
že si presne moja
šálka

kávy

Múzeum múz

Včera som bol príliš mŕtvy
a život sa mi smial
že verím v návrat sťahovavých
vtákov

Včera som bol príliš smutný
a žarty zo mňa padali
ako kamene na Štefana
a asi rovnako aj boleli

Včera som bol príliš mladý
na lásku, na spev, na záhady
bál som sa dotýkať sa
pahreby

Včera si bola ešte nahlas
dnes ukrývam ťa
do ticha

A včera sa táto báseň
neisto z teba
rodila

Vlad Vakov

Magisterské štúdium absolvoval v obore Výtvarné umenie / História Ateliér pod vedením Prof. Jána Kudličku a jeho náhľad na krajinu, ale aj poéziu vo ňom silno zarezoval. V Mgr. art. štúdiu pokračuje na Akadémii Umení v Banskej Bystrici / Fakulta výtvarných umení / Katedra maľby / Ateliér kresby a klasických maliarskych disciplín Prof. Ľudovít Hološka. Práve v jeho ateliéri sa stáva dominantným programom prepájanie výtvarného umenia a vlastnej poézie v podobe

malieb, akvarelov, koláží, kde pracuje a narába s vlastnými poetickými textami, ktoré prepisuje do výtvarného jazyka. V roku 2015 získal 2. prámiu ceny Rudolfa Fabryho. Jeho básne boli uverejnené v Dotykoch a Slniečniku. Je členom OZ PARS ARTEM.

Ilúzia

ticho, miestnosť
káva na stole
na stene Monet, záruka pre zmysly
samozrejmosť pre inšpiráciu
intimita vyfarbená ako lupeň niečoho vlčieho
stopa, odtlačok, srdce

ticho, miestnosť
káva na stole
na stene Monet
vôňa, bozk
ilúzie sú pre nás

Ticho

po tichu si šepkám nahlas
dookola tvoju pokožku
tvárou k srdcu
čelom k duši
overujem polohu

vylúhujem
v tvojej myšli
na dno šálky
vmiešam med
predstavu, že sme svoji
zahasí až trpký smäd

vlčie maky, alchýmia
dám ti nový slovosled
na oko ťa v tichu míňam
ticho pozná odpoveď

Zdenka Valentová-Belićová (srbská poetka)

Redaktorka časopisu pre literatúru a kultúru *Nový život* a prekladateľka. Píše poéziu, eseje, prózu a literárnu kritiku. Slovenský jazyka literatúru vyštudovala na Filozofskej fakulte Univerzity v Novom Sade. V súčasnosti pracuje v Pokrajinskej vláde. Aktívne sa zaoberá umeleckým prekladom zo slovenského a českého jazyka. Preložila do srbčiny vyše tridsať kníh. Zostavila a redigovala viaceré knihy. Je členkou Spolku

spisovateľov Vojvodiny (Nový Sad), Klubu nezávislých spisovateľov (Bratislava), Združenia umeleckých prekladateľov Srbska (Belehrad). Je členkou OZ PARS ARTEM.

CESTA DO ÉTERU

Zobudím sa ráno
a zistím, že ma niet.
Cez puklinu na hltane
ako freón
vyprchalo
všetko,
okrem skôrnatenej bolesti
kondenzovaných zvyškov sklamaného šťastia.
Tadiaľ si duša našla cestu
do éteru.

LABYRINT

Dnes večer by múdra
Ariadna
mohla
svojou niťou
svoju hlavu
vyviešť z labyrinta omylov.

Dávno Tezeus zašiel za horizont.
Minotauri sa mečom nevraždia.

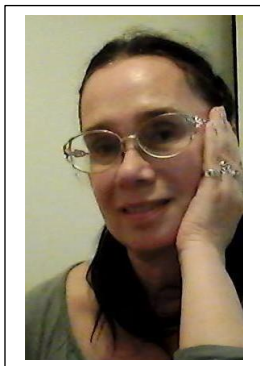
A pusté ostrovy?
Ach, želanie prázdne, neslušné,
túžba nevolaná,
nikdy netúžená,
nemá.
Nemá Artemída
záchranné šípy,
ktoré rozpletajú
nite,
a nik iný ich rozpliešť nemôže.

Tvoja múdra niť
(čuj, že múdra niť!)
zamotaná,
obkrútená
okolo zakrvavených kĺbov,
tvoja múdra niť
zbytočne inému poslúžila na záchranu.

Tou niťou bolo treba zviazať
vlastné prekliatie----
okolo pása,
pevne,
alebo oko hrdla
keď príde chvíľa
ani nitku netreba dávať
ani chvíľka nemohla dôjsť,
ani svoje nite netreba snívať, či zviňať.

Ani ty.
Ani ja.
Ani Fedra.

Len ju rozmotať.

Zuzana Kuglerová

Pochádza z Bratislavy, kde sa narodila, vyštudovala, aj v súčasnosti žije. Je autorkou cca 30 kníh, prevažne povestového charakteru, resp, historickej prózy. Debutovala po maturite zbierkou poézie *Madona v hmlách*. V roku 1992 založila vydavateľstvo *Nádej*, ktoré viedla cca 10 rokov. Neskôr pracovala v rôznych regionálnych médiách ako redaktorka a editorka. V roku 2016 vydala po dlhom čase

zbierku poézie *HRAJ* (sa so mnou), ktorá získala Mobelovu cenu 2016 (česko-slovenský ekvivalent Nobelovej ceny). Jej poézia je preložená do viacerých svetových jazykov: anglický, rumunský, srbský, japonský, bulharský, poľský, ruský. Je podpredsedníčkou *OZ PARS ARTEM* a jeho zakladajúcou členkou.

Vo vlaku...

.... má domov príchť pšeničného zrna,
Rozmrveného medzi prstami.

Na okno mi klope obloha.
Chcela by vkĺznuť dnu.
Biele mračná utekajú do voní
za sklom.

Oblačné kone,
Oblačné sny,
Oblačné milovanie-

Vystúpim.

Mračná sú zrazu nežné.
Dvere na dome sa dokorán usmejú,

Záhrada si mätko oddýchne
od úľavy.

Na parapete sa zavlňia
Kvety muškátu.

Domov sú ruky...
(Nechcem na nich plakať).

Balada

Neviem, kam zmizli staré mamy,
Čo mali v očiach teplo oráčin
Vo vráskach vôňu čerstvej slamy
A v srdci biely obláčik.

Večer sa mlčky premieňali
Na naškrobené vankúše,
Vpáperili sa do snov malých
Pokornou nehou ľudských svetlušiek.

Dotkli sa srdca tichým hlasom,
Závanom včiel ho oviali
A vošli doňho s Otčenášom,
Krotili láskou
Vzbúrené detské prívally.

Možno, že vrástli do obilia
A každý deň ich máme na stole.
Možno im bola dlhá chvíľa.
Zasypala ich zima
V Ladovom snežnom kostole.

Určite ešte niekde sú,
Aj keď ich niekto popremieňal
Na pestované babičky,
Čo každé leto odlietajú k moru,
Ktorým už potok nekladá dávno do rúk
Zurčivé, chladné pohladenia
A plátno ujúkavej pesničky.

Určite ešte niekde sú,
Vráskavo irečité, smutno-lúbezné.

Hľadajú čas, čo môžu uštrikovať
Na divotvorné, živé slová
Pre všetky sídliskové princezné.

Pars Artem